

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Jacek Błaszczyk (sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

Protokolant Dominika Izdebska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Dariusza Kuberskiego,
w sprawie K. W.

skazanego z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu
narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 25 kwietnia 2025 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na niekorzyść

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 15 grudnia 2023 r., sygn. akt V Ka 589/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Żyrardowie

z dnia 1 marca 2022 r., sygn. akt II K 507/20,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do
ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Płocku
w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

K. W. został oskarżony o to, że: w okresie od nieustalonego dnia marca 2014 roku do dnia 28 lipca 2014 roku w Ż., woj. [...], działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, około 10 razy udzielił P. H. substancję psychotropową w postaci mefedronu w ilości po 1 gram, to jest łącznie w ilości około 10 gramów, w cenie 80 złotych za gram tj. popełnienie przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w Żyrardowie wyrokiem z dnia 1 marca 2022 r., sygn. akt II K 507/20, orzekł między innymi:

1. w pkt 17 sentencji wyroku: oskarżonego K. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tą zmianą, iż wyczerpuje on dyspozycję art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 2 k.k. wymierzył karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę 50 stawek dziennych grzywny po 10 złotych;
2. w pkt 18 sentencji wyroku: na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie kary warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby, oddając oskarżonego pod dozór kuratora sądowego;
3. w pkt 19 sentencji wyroku: na podstawie art. 45 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w kwocie 800 zł;
4. w pkt 20 sentencji wyroku: na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania od 22 czerwca 2015 r. do 23 czerwca 2015 r., uznając karę grzywny za wykonaną w wymiarze czterech stawek dziennych;
5. w pkt 21 sentencji wyroku: zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 zł tytułem zwrotu części kosztów sądowych, zwalniając z obowiązku ich

uiszczenia w pozostałym zakresie.

Sąd Okręgowy w Płocku wyrokiem z dnia 15 grudnia 2023 r., sygn. akt V Ka 589/22, zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego K. W. utrzymał w mocy oraz zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Kasację od tego orzeczenia wniosł Prokurator Generalny zarzucając wyrokowi rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej wyroku Sądu Rejonowego, w tym nienależytym rozpoznaniu wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji oskarżyciela publicznego, jak i wspierającej je argumentacji wyrażonej w uzasadnieniu tego środka odwoławczego, w następstwie czego doszło do utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji wadliwego w odniesieniu do oskarżonego K. W. , bo wydanego z rażącym naruszeniem przepisu prawa karnego materialnego, to jest art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia przestępstwa), poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, to jest poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego w tym przepisie.

W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżący wniosł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w Płocku do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest zasadna.

Zgodnie z treścią art. 433 § 2 k.p.k. na Sądzie odwoławczym ciąży obowiązek rozważenia wszystkich zarzutów i wynikających z nich wniosków wskazanych w apelacji. Równocześnie - stosownie do treści art. 457 § 3 k.p.k. - Sąd ten ma obowiązek podać w uzasadnieniu, dlaczego podniesione w apelacji zarzuty i argumenty uznał za zasadne lub niezasadne. Zrealizowanie obowiązków wynikających z treści art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. wymaga nie tylko niepomijania żadnego zarzutu podniesionego w środku odwoławczym, ale także rzetelnego ustosunkowania się do każdego z tych zarzutów oraz wykazania konkretnymi, znajdującymi oparcie w ujawnionych w sprawie okolicznościach,

argumentami, dlaczego uznano poszczególne zarzuty zawarte we wniesionym środku odwoławczym za zasadne bądź też bezzasadne.

Istotnie, jak wskazano w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, wyrok Sądu odwoławczego jest wadliwy przez to, że w postępowaniu Sądu doszło do rażącego naruszenia prawa procesowego, a w konsekwencji do utrzymania w mocy rozstrzygnięcia o karze pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze 6 miesięcy wobec oskarżonego K. W. , rażąco obrażającego przepis prawa materialnego, a mianowicie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, przewidujący tak w dacie popełnienia przestępstwa (przestępstwa dokonano w 2014 roku) - (Dz. U z 2012 r. poz. 124), jak i dacie orzekania (Dz. U. z 2022 r. poz. 2600) zagrożenie karą pozbawienia wolności od roku do lat 10. W graniach podmiotowych i przedmiotowych, zakreślonych we wniesionej na niekorzyść oskarżonego K. W. apelacji (art. 433 § 2 k.p.k.), Sąd odwoławczy miał obowiązek skontrolowania wyroku Sądu *a quo* tak pod kątem stawianego mu zarzutu obrazy prawa karnego materialnego, jak i zarzutu rażącej niewspółmierności wymierzonej kary (art. 433 § 2 k.p.k.).

Sąd II instancji spostrzegł wskazane, rażące naruszenie prawa, co potwierdza treść pisemnego uzasadnienia zaskarżonego kasacją wyroku (s. 6). Sąd *ad quem* argumentował, że apelacja prokuratora w części dotyczącej oskarżonego K. W. „*zarzucająca naruszenie prawa materialnego poprzez wymierzenie oskarżonemu kary poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia wynoszącej 1 rok, jawi się jako oczywiście zasadna i wymagająca korekty sądu odwoławczego w tym zakresie. Co prawda Sąd I instancji mógł wymierzyć karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, ale tylko wówczas gdyby przyjął wypadek mniejszej wagi określony w art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, ale to nie nastąpiło. Sąd odwoławczy w pełni podzielił zarzut apelacyjny w tym zakresie, ale na skutek komputerowego sporządzenia wyroku i późniejszej jego korekty, nie dostrzeżono nieopatrzniego usunięcia z jego treści punktu 1e części dyspozytywnej dotyczącej tegoż oskarżonego*” (k. 1639 - t. IX).

Obowiązkiem Sądu Okręgowego, wyznaczonym granicami art. 433 § 2 k.p.k., było rzetelne dokonanie kontroli odwoławczej wyroku Sądu I instancji w graniach jego zaskarżenia i podniesionych zarzutów. Nieostrzeżone przez Sąd odwoławczy w

dacie procedowania opisane w zarzucie apelacji naruszenie prawa karnego materialnego, niezależnie od argumentacji tego Sądu przedstawionej dopiero w uzasadnieniu wyroku, wskazuje jednoznacznie na to, że stwierdzone uchybienie miało charakter rażący i wywarło istotny wpływ na treść w rozumieniu przepisu art. 523 § 1 k.p.k. Ten wpływ uwidacznia się w tym, iż oskarżony ponosi dolegliwość inną (łagodniejszą) niż została przewidziana w ustawie za przypisane mu przestępstwo. Niekwestionowanym jest bowiem to, że wymierzenie kary poniżej lub powyżej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianej za przypisane oskarżonemu przestępstwo, bez zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia, bądź obostrzenia kary, stanowi rażące naruszenie prawa materialnego i zawsze ma istotny wpływ na treść wyroku (por. m. in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 28 stycznia 2021 r., II KK 412/20, z dnia 13 lipca 2022 r., I KK 260/22 oraz z dnia 12 lutego 2025 r., III KK 531/24).

Z tych też względów uchylono zaskarżony wyrok w stosunku do K. W. i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania w Sądzie odwoławczym, a Sąd Okręgowy w Płocku winien mieć na względzie poczynione uwagi i procedować w zgodzie z obowiązującymi przepisami prawa – tak procesowego, jak i materialnego.

[J.J.]

[a.ł.]